

Алла Рогашко

Крізо безодню до Світла

РОМАН

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Алла Рогашко

Крізь безодню до світла

Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга»
2016

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Рогашко А.

Крізь безодню до світла / А. Рогашко — Книжный Клуб
«Клуб Семейного Досуга», 2016

ISBN 978-6-17-120798-1

Кохання прийде до трьох подруг, Віри, Мар'яни та Христини, навесні, з пахощами бузку та гірким присмаком жасминового трунку на устах. Воно буятиме влітку, даруючи спекотні ночі кохання і раптові грози, а восени збере врожай — втрат, і надбань, і усмішок крізь сльози. Кожна з жінок заплатить свою ціну за кохання, і лише тому, що одна людина вважатиме себе сильнішою за долю. Що ж, врешті-решт, принесе їм зима — звичний холод самотності чи вистраждане, вимріяне тепло сімейного вогнища?

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

ISBN 978-6-17-120798-1

© Рогашко А., 2016
© Книжный Клуб «Клуб Семейного
Досуга», 2016

Содержание

Крізь безодню до Світла	6
Частина I	6
Розділ I	6
1	6
2	10
3	13
4	16
Розділ II	17
1	17
2	24
3	27
Кінець ознакомительного фрагмента.	28

Алла Рогашко

Крізь безодню до Світла

© Рогашко А. В., 2016

© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2016

© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2016

Оскільки сюжети цієї книги розгортаються в Рівному, а деякі персонажі мають реальних прототипів, варто зазначити, що всі події, описані тут, є вигаданими і будь-яка схожість до теперішніх чи минулих реальних подій є випадковістю

Крізь безодню до Світла

*Бережи кохання у серці своїм. Життя без нього подібне
безсонячному саду з мертвими квітами.*

Оскар Уайльд

Частина I Житейські химерики

– Що таке кохання?

– Що?.. Це ніби вранішній туман. Коли ти прокидаєшся задовго
до світання, він швидко щезає. Так само щезають і почуття.

– Справді?

– Я переконаний!

– Почуття щезають?..

– Так! Дуже швидко. Кохання – це туман, який розсіюється з
першим променем реальності...

З інтерв'ю Чарльза Буковскі, 1983 рік

Розділ I Віра. Жасминовий трунок

1

Кажуть, кохання живе три роки. Але чому три? Чому не п'ять, десять чи взагалі не вічно, як дехто вважає, чи то пак мріє? А може, воно триває зовсім коротко? З'являється раптово, наче стихія, змитаючи на своєму шляху здоровий глузд і будь-які спроби протистояти цьому божевіллю, і так само раптово зникає, лишивши по собі самі спогади, глибина яких залежить від сили почуттів. Хтозна. У кожного власні історії, терміни і розуміння цього загадкового поняття...

Віра мала свою історію. Віра – як би чудернацько те не звучало, зважаючи на її життєтвердне й оптимістичне ім'я, – не вірила в кохання. Власне, жінка про нього взагалі не думала, бо вважала себе доволі мудрою і розсудливою, щоб у свої зрілі роки вірити в наївні юнацькі фантазії й казки.

Звісно, іноді, особливо довгими осінніми вечорами, за переглядом чергової сльозливої мелодрамки під пледом із чашкою чаю, щось поколювало в грудях – таке болісно-тягуче, що не піддавалося розумінню й поясненню. Віра відставляла чашку, вимикала мелодрамку і йшла мити посуд. Трудотерапія – не найліпший, але не такий уже й поганий метод боротьби з різними там поколюваннями в грудях.

Дурниці. Суцільні дурниці! У неї все нормально і немає жодного приводу для тужливих думок, уперто заспокоювала вона себе, заповзято вимиваючи брудні тарілки й каструлі.

І дійсно, до моменту, коли остання помита тарілка була поставлена на місце, всі химерні думки виганялись геть із голови. Хоча насправді вони нікуди не дівались, а лише консервувалися десь у запиленому закутку підсвідомості, щоби потім зринутися зненацька в

такий же тягучий осінній вечір... І вона чудово те знала. Утім, на момент «консервації» їй було байдуже – тільки б тепер, цієї хвилини, безладно не плутались у голові.

Затим Віра йшла до кімнати своєї тринадцятирічної доньки, сідала коло неї й дивилась на юне обличчя, в якому так очевидно проступали риси батька, себто Віриного колишнього хлопця. Власне, її «хлопцем» він був лише якихось кілька місяців невизначених і до кінця так і не зрозумілих для неї зустрічей, у результаті яких сердешна виявила, що вагітна. Коли ж повідомила про це Андрієві – «хлопця» немов вітром здмухнуло. Після Віриних одкровень він більше не з'явився, остаточно підтвердивши і без того очевидну аксіому, зафіксовану в її свідомості: кохання не існує. Де ж воно тепер – кохання, про яке так гаряче шепотів їй у пориві пристрасті він? І де, власне, він сам? Отож... Отож Віра народила Катрусю і назавжди – як вона собі тоді думала – «зав'язала» з романтичними мріями. Ось її здійснена мрія – лежить у ліжечку й дригає ніжками, вимагаючи уваги до себе...

Віра дивилась на таку вже дорослу Катрусю, і сльози наворачувались на її очі. Подумати лишень: адже донька нині в тому віці, коли захоплено, а насправді сліпо, роззираєшся довкола, потайки очікуючи на свого лицаря, котрий ось-ось вигулькне з казкового світу на білому коні й вихопить тебе з цієї жорстокої реальності. А донька таки мріє – в її очах така глибина... Що ж на неї чекає? Треба підготувати її до того, що мрії здійснюються лише на сторінках любовних романів, аби не мала розчарувань. Аби не впоролася таку саму дурницю зі своїм життям, як свого часу її матір. Життя жорстоке. І донька мусить знати про це. Але пізніше.

– Мамо, що з тобою? Що трапилось?

– Усе гаразд, доню, – посміхалась вона, квапливо втираючи вологі очі.

Донька ще якусь мить дивилась на матір дещо відстороненим поглядом і поверталась до своїх справ – що їй до материнських сліз? А Віра йшла у свою кімнату-нірку, свій прихисток, надійну фортецю, в яку без її дозволу не сягне ніхто сторонній і чужий, де вона може забувати про все на світі.

Однак віднедавна надійні досі мури почали давати ледь помітні тріщини. Жінку знов нещадно атакували тяжкі депресивні думки. Вона поринала в якийсь незрозумілий їй стан тягучої нудьги і відчаю.

Розгублено дивлячись на своє відбиття у віконному склі, Віра намагалася збагнути, звідки це бралось і навіщо. Невже вона більше не може контролювати своє життя? Але чому? До недавніх пір їй нібито вдавалося керувати своїми емоціями. Що це з нею таке?

Може, це страх? Страх залишитися самотньою? Але... хіба вона не самотня вже? Її дівчинка, її Катруся... вона ж так далеко від неї. Коли вона її втратила? Де та маленька ніжна дівчинка, що простягала свої рученята для обіймів і віддано її цілувала? Її вже немає. Вона несподівано зникла, замінившись замкненою, дратівливою юнкою, вічно зосередженою на якихось своїх секретах, до яких матері було зась. А що буде потім, через років п'ять, коли вона, виринавши зі своїх мрій, прийде і скаже: «Мамо, в мене своє життя. Я мушу лишити наш дім і тебе. Бувай...»? Що тоді? Тоді її житло перетвориться на суцільну пустку.

Як люди долають самотність? Як вони живуть самі і добре почуваються? От узяти хоча би Мар'яну, подругу, яку вона знає з часів навчання в університеті. Більшу частину свого життя Мар'яна самотня. Чому ж почувається наче королева в оточенні численного королівського почту? Так, крутилося довкола неї кілька чоловіків, але то тривало недовго і, з її слів, було не надто романтично. Звідки взагалі в неї ця зарозумілість і чванливість?

Зараз у неї чергове захоплення. Як завжди, нічого не розповідає, тримає в секреті, але Віра якось бачила в парку Мар'яну з якимсь блондинчиком. Нічого такий, наче симпатичний. Але якийсь він трохи... селюкуватий, чи що. Звідки вона його вискіпала, незрозуміло. Мовчить. Нічого не розповідає. Мабуть, боїться, щоб не зурочили. Ну, нічого, хай. Теж мені, велике надбання – селяк необтесаний, ще й бідний, либонь!

Якщо вже підпустити до себе чоловіка, то лише грошовитого. Ну, і щоб порядний був, не вештався по жінках і не пиячив. Але ж де такого взяти? Усі якісь нікчемні, люблять випити й гульнути. Перевелись на світі чоловіки, хай їм грець!

До прикладу, колеги. Усі, як один, скупі, егоцентричні, самозакохані гульвіси, що полюбляють зависати в барах. Балачки лише про риболовлю, бухло і дівуль, котрих міняють, як шкарпетки. Тільки міняють вони їх, певне, лише на словах, бо яка нормальна дівка з такими схоче мати справу? Що вони можуть їй дати, крім порожніх балачок? Нічогісінько!

Потік суперечливих думок доводив Віру до відчаю. З одного боку на неї нещадно насувалися порожнеча і самотність, а з іншого – непохитною стіною вперто стовбичив скептицизм стосовно неблаганного виродження чоловічої статі, грець би побив цю чоловічу стать!

Ще й поділитись нема з ким! Подружки про неї геть забули, Мар'яна не дзвонить, зайнята своїм селюком, Христя теж уся в себе занурилась, ото вже не від світу сього людина! Що ж це таке коїться в цьому світі?

А тут ще й ця весна. Воно ніби й нічого – подумаєш, змінилась пора року, то й що тут такого? Але чомусь настрої став геть паскудним. Чи то депресія яка насувалась, чи зневіра міцніла, а може, все в купі, хто його знає...

* * *

Спершу з'явилися знаки. Вони випиналися скрізь, мало не на кожному кроці. Довкола неї всі раптом були у парі: люди, собаки, коти, птахи. Усі нещадно парувалися. Навіть речі їй до рук траплялись парні: то виделок ухопить дві замість однієї, то дві скибки хліба, та ще й розділить кожну надвоє. Усе якимось несвідомо, мимоволі.

Однак зневірена жінка нічого не помічала. Чи не хотіла помічати. Це Христина зауважила би найменший знак, взяла до уваги і швиденько спрямувала своє життя в напрямку очікування позитивних змін. Мар'яна теж неодмінно звернула би увагу.

Але не Віра. Попри потужне бажання позбутися самотності, Віра лишалася запеклою ненависницею чоловіків. Тому якісь там спаровані птахи чи тварини, і тим паче люди, зовсім не викликали в неї жодного хвилювання.

І навіть коли випадок зіштовхнув її мало не лобом зі струнким статечним чоловіком у переповненій маршрутці, Віра лиш гнівно скрикнула через плече:

– Мужчина, ви що, задушити мене хочете?!

– Вибачте, будь ласка, я ж ненароком, – винувато пробурмотів «мужчина», відклеївшись від Віриної спини й пропустивши нарешті тітоньку з валізою, котра заповзято пхалась до виходу.

Маршрутка зупинилась, і нарешті стало вільніше. Віра скося зиркнула на чоловіка: цікаво, від кого це її кинуло в жар хвилину тому, й сердито відвела погляд у вікно. «От кобель! – подумала вона. – Аби тільки нагода трапилася потертись об жіночі стегна, з радістю! А я теж хороша. Чого розхвилювалась раптом? Дурепа!»

Чоловік байдуже ковзнув поглядом по Вірі й собі зосередив увагу на звичних пейзажах за вікном. Маршрутка тим часом рушила далі.

Коли ж настав час виходити, Віра вже й забула про неприємну оказію з тиснявою. Розплатившись, ступила до виходу, гордовито задерши голову, й тут же поплатилася за це: підбор зісковзнув зі сходинки, й бідака з усією силою налягла на чийсь широку спину попереду неї.

– Холера з вашими сходинками! Так і вбитись можна! – вилаялась вона, відновивши рівновагу.

Водій щось нервово кинув їй услід, теж лайливе, та жінка вже не вслухалась. Вона знов мало не втратила рівновагу, бо широка спина, на котру вона щойно так файно налягла, виявилась того самого чоловіка, котрий мало не розчавив її якихось хвилин десять тому.

– Ой, вибачте... Я ненароком, – розгублено буркнула вона.

– Це ж треба! Нас уже двічі притискало одне до одного, – засміявся він. – До чого б це?

– Ні до чого. Просто в нас «дуже комфортні» умови проїзду в громадському транспорті!

– Може, нам варто ще раз притиснутись? Мало що... – підморгнув чоловік.

– Ви, певно, жартуєте? – Віра нарешті остаточно прийшла до тями й рішуче рушила тротуаром, лишивши чоловіка позаду.

– Ні-ні, я серйозно! – хутенько поспішив він слідом за нею.

Віра скорчила гримасу – відстань, мовляв, – і мовчки йшла, енергійно розмахуючи пакетом із продуктами.

– От, дивіться: спершу я до вас, а потім ви до мене, – не вгавав чоловік. – Невже ви не бачите цікавої послідовності?

Віра спинилась і спопеляюче блимнула очима на чоловіка. Його обличчя видавалося серйозним, тільки ледь усміхненим.

– Мужчина, що ви хочете?

– Піти з вами на каву! – виголосив він.

– Для чого?

– Як «для чого»? А для чого люди ходять на каву? Поп'ємо кави, познайомимось ближче. Невже я вам категорично не подобаюсь? – Чоловік промовисто звів брови.

Аж тепер Віра пройшлась блискавично-оцінюючим поглядом по настирному чоловікові. Обручки на правій руці немає, отже, вільний, якщо, звісно, не приховує – не всі ж носять обручки. Високий. Симпатичний. Увічливий. З почуттям гумору все гаразд. На скнару не схожий – пропонує незнайомій жінці піти на каву. Гм. Чи то й справді піти? Що вона втратить, окрім часу, якого в неї – цілий вагон цього вечора?

– То що? Йдемо? – приязно всміхнувся чоловік.

– Ні. Не маю я часу ходити на каву, та ще й з незнайомцями, – натомість фиркнула вона.

– Та ходімо! Познайомимось ближче, і я вже не буду для вас незнайомцем. Тут варять добру каву, – він кивком вказав на кафе поблизу. – Ну, ходімо, не пошкодуєте!

– Добре вже. Хоча й не знаю, чому я погоджуюсь, – зітхнула Віра.

Владислав – так звали чоловіка – виявився Віриним сусідом, жив на її вулиці, за кілька будинків далі. Не виключено, що вони проходили одне повз одного безліч разів, не звертаючи уваги. Не одружений, «в активному пошуку». Інтелігент, творча особистість: «перша скрипка» в їхній обласній філармонії. Хоча мріє про заслуженого артиста.

«Я міг би їздити по світу і давати концерти. Запросто! Я володію скрипкою не гірше за тих „зірок“, що приїзять до нас у Рівне. Але треба дочекатися слушної миті. Упевнений, у мене все ще попереду», – довірливо ділився він.

Розповів, що без вагань пішов протоптаною матір'ю стежею, котра спершу теж працювала в їхній філармонії, а сьогодні – знана оперна діва в столиці. Вірі, певна річ, вона була не така знана. Цілком імовірно, що Мар'яна з Христею її й знають – вони вічно швендяють по концертах і театрах. Що ото за причуда: витратити гроші на такі дурниці? Та й узагалі, їй якось не до того.

Словом, хоча Віра й не поділяла захвату Влада від сценічних здобутків його матусі і його майбутніх успіхів, усе ж захоплено дивилась на нього. Його обличчя притягувало погляд: відкрите високе чоло, зачіска «а-ля Ален Делон», проникливі сині очі. Ну просто еталон краси якийсь, хай йому грець!

Того вечора Віра так і не оговталась від шарму, яким був оповитий Владислав. Усі її стійкі переконання про нікчемність і виродження чоловічої статі були забуті й відкинуті десь на задвірки.

Ще б пак! Він був зовсім не схожим на тих чоловіків, що оточували її. Такий інтелегентний, та ще й, судячи з усього, при грошиках. Можливо, багатенька матуся ще й спадок йому припасла. Він, звісно, нічого про це не говорив, але Віра не дурна, зметикувала враз. На ньому був дорогий костюм, не менш дорогі, вичищені до блиску, туфлі, на пальці – золотий перстень з каменем. А на його сорочці були запонки. Ну хто тепер носить запонки?! Це вже надмір, але нехай. Дивно, що він їздить у маршрутках, а не на власному авто. Це, напевне, єдиний його мінус.

Віра з насолодою пригадувала час, проведений у кав'ярні з Владом. Її рука досі пахнула його парфумами. Він лише обережно доторкнувся її руки, такий галантний джентльмен, а запах досі лишився. Не мити ті руки, чи що?

Та що ж це з нею таке? Невже втратила розум? Такого з нею ще не було. Вона ж ні на мить не припиняла думати про нього! Весь вечір її думки зайняті ним! Цим чоловіком! Як же так?

А раптом він не той, за кого себе видає? Скільки є пройдисвітів! Вони ж кругом, куди не глянь. Нормальні чоловіки перевелися на цьому світі. Невже їй так пощастило? Чого б це раптом? Та й він: чому так учепився за незнайому жінку, котра випала на нього з маршрутки з торбою продуктів? Лишенько. Що ж його робити? Як не втратити голову, яку вона, здається, вже почала втрачати?

Мобілка різко дзенькнула сигналом отриманого повідомлення: «Сонечко, я думаю про Тебе... Цей вечір був неповторний... З нетерпінням чекаю завтрашньої зустрічі... Солодких Тобі снів. Цілую».

Прочитавши повідомлення втретє, Віра скрушно зітхнула. Ну неже не можна було просто подзвонити? Навіщо ці смс-ки? Що вони, підлітки якісь, чи що? Проте мусила визнати: то велика приємність, перечитувати раз за разом ті рядочки. Здається, він таки романтик, цей Влад...

2

І закрутилося... Віра – розумна, розважлива жінка! – таки втратила голову. Остаточно. Щоразу, з кожною зустрічю, Влад підтверджував свою інтелігентність і шляхетність. Два тижні, щовечора, вони зустрічалися за кавою. Тричі ходили до ресторану. Він дарував їй квіти! Просто так, без жодного приводу, попередньо уточнивши, які саме їй подобаються. Звісно, жасмин. Це єдине, що викликало в неї щире захоплення. Вдихаючи його міцний солодкий аромат, Віра опинялась на хвилі блаженства. Однак їй ніколи не дарували жасмину.

Власне, дарувати квіти було й нікому. Ті нещасні гвоздики, а часом, для різноманіття, тюльпани, що їй дарували восьмого березня колеги-чоловіки, викликали в неї радше відразу, ніж радість. Це був механічний, фальшивий жест, бо так заведено десятиліттями – дарувати жінкам квіти восьмого березня. Віра не вбачала в цьому ні краплі щирості.

Вона не питала у Влада, де він дістав жасмин. Лише взяла цей пахучий оберемок, занурила у нього лице й очманіла від щастя. Їй уже було байдуже до його статків. Аби тільки він був. Їм же так добре разом!

Вона навіть ходила на його концерт до Органного залу, подумати лишень! І хоча Віра байдуже ставилась до музики, тим паче класичної, але мусила визнати: Влад на сцені виглядав блискуче!

Віра сиділа в першому ряду й не могла відірвати погляду від цього чоловіка, такого досконалого, такого красивого. Як граційно він тримає спину, а як вправно і природно володіє

скрипкою! Ніби з нею народився. Як плавно рухається його зап'ясток зі смичком, а як він торкається струн! Він таки буде їздити з концертами по світу! Точно буде. Такі мусять їздити по світу.

Де ж він узявся на її голову? Так-так, товста тітка з валізами пхнула його на неї. Якби не вона, Віра б досі не знала його. Це ж треба, щоб від якоїсь там тітки залежала її доля! Здуріти!

А сьогодні в них буде щось більше, ніж побачення. Влад запросив її до себе... Віра все чекала, коли ж це станеться. Вона боялася зізнатись навіть собі, але відчувала, що була готова піти до нього вже в друге їхнє побачення. Так магнетично він на неї діяв. Звісно, йому вона ніколи про це не розповість.

Його квартира їй дуже сподобалась. Нічого зайвого, але й не схожа на занедбане житло холостяка, нехай і не бідного. Утім, житло Віра роздивлялася вже потім. Бо не встигли за ними зачинитись входні двері, як стриманий, інтелігентний Влад перетворився на пристрасного, чуттєвого, ніжнього жерця любові Ероса.

Вона не здогадувалась, що чоловік може дарувати стільки насолоди. Та звідки ж бідоласі було про це знати? З мелодрамок хіба. Але ж там лише гра. А тут усе по-справжньому. І не так, як було у неї колись давно. Коли, власне, останній раз у неї була близькість? Скільки ж то років тому вона зустрічалась із Катрусиним так званим «батьком»? Ой, і багато ж років, хай їм грець...

Та й хіба можна тепер, у світлі нинішніх подій, назвати близькістю те, що поміж ними було? Усе якось похапцем, механічно і без особливого задоволення. Якесь тваринна злучка.

А тут... Влад. Цей віртуозний Влад! Так вправно, як водив смичком по струнах, так тепер володів він її тілом. «Скрипаль... ти мій скрипаль...» – шепотіла вона, задихаючись від насолоди. «Ти моя скрипочка...» – палко відповідав їй він.

Усе. Тепер їй точно каюк. Якщо раптом він її покине, їй не жити.

Тієї ночі вона лишилась у нього. Дзвонила Катрусі кілька разів, але та запевняла, що все гаразд. «Мам, ну я ж не маленька дівчинка, заспокойся і не дзвони безперестанку! Передавай привіт тітці Мар'яні! Па-па!»

Так. Вона вже не маленька дівчинка, це точно. Але сказати доньці про те, що вона ночує в чоловіка, Віра не змогла. У неї ніколи не було стосунків із чоловіками, хтозна, як дочка це сприйме. Нехай мине якийсь час...

Віра накинула його сорочку й пішла на кухню випити води. Заплющивши очі, вдихала його запах. Божевілля. Яке ж божевілля! От не думала, що можна втратити голову від чоловіка.

Вона підійшла до вікна, відчинила кватирку і... вкотре за ці шалені дні очманіла: під його вікном ріс кущ жасмину. Ні, це неможливо. Нemoжливо! Ну як таке може бути?! Якись химерики. І як тут не втратити голови?

– Бачиш? Вони тут ростуть, уявляєш? – раптом почула біля вуха його голос. – Твої улюблені квіти під моїми вікнами! Я ж казав тобі, що нам варто притиснутись одне до одного, пам'ятаєш? Ти ще пручалась, неслухняна дівчинка!

– Пробач мені цей непослух, – усміхнулась Віра.

– Гм. Пробачити, кажеш? – грайливо закотив очі Влад, пригортаючи до себе податливе тіло жінки, що якихось кілька хвилин тому звивалось у його руках. – Добре, пробачу, але ти мусиш спокутувати цю непокору.

– Яким чином? – підхопивши його гру, закотила очі жінка.

– От зараз чогось перекусимо, підемо до спальні, і будеш спокутувати. Ти згідна?

– Гм. Узагалі-то я неслухняна дівчинка, але гаразд. Цього разу я згідна.

– Ми будемо виправляти твою поведінку, дівчинко. Ой, будемо, – він поцілував її у шию і відпустив. – Так. Що тут у нас у холодильнику?

* * *

Любовний екстаз тривав майже всю весну, був безперервним, солодким і несамопитим. Віра літала на крилах цього несподівано відкритого нею почуття і нетямилась від щастя.

Спершу вона навіть не звернула уваги на те, що у Влада все частіше почали з'являтися різні справи, їхні зустрічі були вже не щоденними, а через день, а то й через два. То раптом на вихідні в нього з'являлись якісь відрядження.

Вона сліпо вірила йому. Це ж її Влад, її жрець кохання Ерос, котрий творив такі дива і викликав таку довіру, що їй і на думку не спадало не вірити йому чи хоч на крихту засумніватись у його щирих словах.

Він, як і раніше, був бездоганим, інтелігентним і уважним до неї. Як і на початку, вони ходили на каву, він дарував їй квіти, надсилав романтичні смс-ки. Вона лишалась його скрипочкою, квіточкою і покірною слухняною дівчинкою.

Усе, як і на початку, було добре.

Це Мар'яна звернула би увагу на його незвично посилену увагу до мобілки під час їхніх зустрічей, на збентеження, що проскакувало в його погляді лиш на якусь, ледь помітну, крихтиту мить, на дивну метушливість, що не була йому притаманною раніше. Христина теж взяла би до уваги та скорегувала ці ситуації, швидко з'ясувавши стосунки.

Але не Віра. Не Віра, котра все своє життя була розумною і розважливою, гостро реагувала на будь-які зміни у ставленні до себе, а тепер раптом осліпла. Осліпла від любові.

Звідки ж було бідоласі знати, що від любові сліпнуть? Хіба з мелодрамок. Але там усе награно. А в неї ж усе по-справжньому. З нею просто не могло трапитись того, що траплялося з довірливими кіношними героїнями!

Хтозна, скільки тривала б Вірина сліпота, якби не химерна випадковість. Якось вона отримала Владову смс-ку, яка була адресована не їй. Не Вірі.

«Кицюню, я згоряю від нетерпіння! Сьогодні я Твій, як і домовлялись. Цьомкаю Тебе! До зустрічі».

Віра перечитала повідомлення кілька разів, перш ніж до неї дійшло: сьогодні вони НЕ зустрічаються, бо у Влада виникли невідкладні справи у філармонії. Та й не називав він її «кицюнею». Що це?

Розгублено дивлячись на слова, що розпливались із мимовільними слізьми, Віра вимкнула телефон. І хоча їй терпець уривався, так хотілося почути його голос і якесь при томне пояснення цієї нісенітничі, вона вчинила навпаки. Витерла долонями сльози і раптом заспокоїлась.

Подіяла роками напрацьована здатність консервувати проблему десь на задвірках підсвідомості. Замість того, щоб швидко все вирішити, вона просто абстрагувалась від цього і зосередилась на роботі.

Однак Влад не змусив довго пильнувати міцність законсервованої проблеми. Він при мчав з букетом запашних ромашок, пляшкою червоного вина і зустрів її на виході з офісу.

– Кицю, привіт! – кинувся він до неї й ніжно пригорнув до себе. – Я скучив. Ходімо до мене? Я весь у нетерпінні, – млосно додав.

– Ти... ти хіба не зайнятий сьогодні? Ти ж мав готуватися до концерту? – розгублено пробурмотіла жінка.

– Ні, маленька, я ж написав тобі повідомлення, – безапеляційно сказав він. – Ти хіба його не отримала? Я тобі дзвонив, ти що, вимкнула телефон?

Віра отетеріло дивилась на Влада і намагалась бодай щось збагнути: він каже правду чи намагається приховати безглузду, прикру помилку?

– Що з тобою таке, кицю? – стривожено заглядав він у її обличчя.

– Ти ніколи не називав мене «кицею».

– То й що? Ти знаєш, що для міцності стосунків корисно вигадувати різні пестливі форми звертання? Чим більше – тим краще, це дуже зближує...

– Що, справді? Я про це не думала.

– Звичайно! Ну, маленька, розслабся...

Вірі відлягло. Або ж десь залягло на споді підсвідомості до пори до часу. Як вона могла сумніватися у своєму Скрипалеві? У своєму жерцеві кохання Еросі?

Вихопила ромашки, занурилась у них лицем. Вдихнула приємний терпкуватий запах і знов очманіла від щастя. І – знов осліпла...

– Ходімо, мій котичку! – грайливо всміхнулась. – Хочу твого вина. У мене був страшенно важкий день, треба негайно зняти напругу.

– Зараз знімемо, я тобі це гарантую!

Влад обійняв її за талію, і вони швидко рушили в напрямку зупинки. Однак до зупинки не дійшли: на узбіччі Влад помітив таксі. Не роздумуючи, потягнув за собою Віру.

Уже за кілька хвилин вони, зачинивши за собою двері його квартири, пристрасно здирали із себе одяг, розкидаючи його по підлозі. «Як у тій мелодрамці...» – тільки й майнуло у Віриній голові.

3

Наступного тижня їхні побачення знову тривали щовечора. А на вихідні Влад запропонував поїхати до Києва. Віра спершу зраділа, бо в Києві була якихось два чи три рази, та майже нічого з тих поїздок не пам'ятала. Вона тоді була у відрядженнях на кілька днів, тому з усіх вражень, що вона отримала, їй запам'яталась лише якась частина Хрещатика, та більше страх, котрий вона відчула, їдучи ескалатором у метро. Усе.

Влад обіцяв показати їй столицю, ту столицю, яку вона обов'язково полюбить. А заночують у його матері. Ось ця обставина вмить відсунула на другий план майбутню любов до столиці й змусила бідолашну жінку розхвилюватись.

Може, це її майбутня свекруха, хтозна? Як вона сприйме її, Віру? А раптом молода жінка не сподобається їй? Хто їх там знає, тих оперних дів! Напевне, дивляться на всіх згори, зі свого високого культурного помосту. Тим паче на потенційних невісток, які мають бути бездоганними для їхніх випещених синочків.

А Віра що? Проста жінка, пересічний держслужбовець із пересічною зарплатнею. Їй не до культурних помостів. Що взагалі в ній знайшов Влад? – раптом схаменулась вона.

Що в ній могло його привабити? Її ноги ростуть далеко не від шиї, з нею не поговориш про мистецтво, яке її не цікавить і яким живе він; вона недосвідчена в ліжку, хоч він її вже добряче підучив. Вона не може похвалитися блискучим інтелектом, яким наділена, приміром, Мар'яна, і не огорнена покровом таємничості, як Христина. Вона не дочка олігарха. Зрештою, навіть кулінар з неї нікудишній – з її сміховинною зарплатнею не до кулінарних витребеньок.

У чому ж річ? Що в них спільного, окрім першої букви в їхніх іменах та фізичного потягу? Що змусило цього неповторного, виняткового чоловіка так на неї «запасти», як кажуть у народі?

Віра зітхнула. Який сенс розгадувати цей ребус... усе одно не розгадає.

Дорога до Києва була затьмарена хвилюванням через зустріч з його матір'ю. Влад даремно намагався заспокоїти Віру: вона була невблаганна у своєму неспокої. Її дратувало все довкола, і навіть Влад.

– Та що з тобою таке, кицю? – зрештою стримано, але з притиском спитав він.

Віра сердито відвела погляд до вікна: здався їй цей триклятий Київ! Пила би зараз чай у себе вдома і мала би святий спокій!

– Хочеш, ми не підемо до моєї матері? Ти ж через це хвилюєшся? Заночуємо в готелі.

– Чого б це мені хвилюватися через твою матір? – хмикнула вона через плече.

– А що таке? Може, ти взагалі не хотіла їхати до Києва?

– Усе нормально. Просто щось не те з настроєм. Минеться. Не зважай.

Влад нічого не відповів. Удав, що образився, а може, й справді образився, і теж відвернувся до вікна.

Їй відлягло, аж коли вони ступили на Парковий міст, що пролягає через Дніпро. Віра оторопіла від простору й краси, якої вона досі не бачила. Влад подивився на її захоплене лице й задоволено всміхнувся.

– Ми приїдемо сюди ввечері, коли стемніє. От тоді ти побачиш, що таке Київ. Вечірній Київ – це щось!

– Вибач мені мої нерви в маршрутці. Сама не знаю, що на мене найшло. – Віра винувано притиснулася чолом до його грудей.

– Нічого, кицю. Усяке буває...

День був чудовий. Вони пообідали в ресторані. Влад виявляв щедрість, смітив грішми, аж Вірі було незручно. Якби вона була його дружиною, не дозволила би цього нізащо. Але ж вона йому не дружина, тому... чому б не скористатись із ситуації?

І вона з задоволенням користалася. Після обіду вони прокатились на теплоході, затиш гуляли Києвом, денним і вечірнім. Без упину пили каву. Зрештою повернулися до Паркового мосту, до запаморочення цілувалися, притиснувшись до залізних поручнів. Віра настільки розпалилася, що гетьчисто забула про зустріч із його матір'ю.

– Ти мав рацію, – видихнула вона, відірвавшись від його вуст, – вечірній Київ таки особливий...

– Я рідко помиляюсь, кицюню, – задоволено зронив Влад і, ніби між іншим, додав: – Знаєш, я все-таки забронював номер у готелі. Подумав, що не варто нам тепер відволікатись на сімейні теревені. Яюсь іншим разом.

– Ну що ти, котику... – Віра не знала, що й казати, аби не видати надмірних радощів із цього приводу. – А мама не образиться?

– Скажу, що не вийшло приїхати до Києва, та й по всьому. У нас є важливіші справи, хіба ні? – Він промовисто підморгнув.

Тієї ночі вони майже не спали. Хоча втома була добре відчутною, утім, емоції з обох били джерелом.

Уже світало, коли знеможена Віра підвелася з гарячого любовного ложа й підійшла до вікна. Вечірній Київ ще мерехтів вогнями, поряд – коханий чоловік, котрий щойно так палко кохався з нею. Сказав, що любить. Уперше за час їхнього знайомства.

Боже, за що їй це щастя?

* * *

Після поїздки до Києва Віра відчула, що стосунки з Владом стали іншими. Теплішими, чи що. Хоча вони й так були теплими. Та все ж щось змінилось. Це місто ніби вдихнуло новий, свіжий струмінь у їхні стосунки. Віра навіть подумала, чи не познайомити його з Катрусею. Цікаво, який би з нього був батько? Чи порозумілися б вони? Їй здавалось, він ось-ось запропонує їй вийти за нього...

То була перша субота осені. Вони вечеряли в кафе, як раптом до їхнього столика підійшла жінка років під сорок. Її надміру намащене тоналкою обличчя якось неприродно блищало в напівтемряві приміщення.

– Салют! – зронила вона й ковзнула по Вірі зверхнім поглядом.

Влад змінився на лиці, хоча хвилювання намагався приховати.

– Привіт, – стримано відповів.

– Твоя нова пасія?

– Що тобі потрібно? – Здавалось, він спопеляв поглядом цю жінку, явно ображену на нього за щось.

Жінка розсміялась.

– Хіба не знаєш? – виклично кинула вона.

Влад підвівся і благально поглянув на Віру:

– Вибач, я зараз.

Він узяв жінку за лікоть.

– Вийдемо, поговоримо.

Жінка знову глузливо подивилась на Віру й дозволила вивести себе з приміщення.

Віра оторопіло провела їх поглядом. Що це було? Хто вона? Його колишня? Яка ж вона вульгарна. Невже Влад, її інтелігентний Влад міг мати з нею якісь стосунки?

Віра визирнула у вікно. Вони стояли біля сходів і розмовляли, судячи з усього, на підвищених тонах. Влад щось кричав, жінка махала руками й злісно вказувала у бік кафе, ймовірно, маючи на увазі Віру.

Таким вона його ще не бачила. Власне, й не очікувала побачити.

Влад повернувся з незворушним, утім, помітно сполотнілим обличчям.

– Вибач, що була свідком цього.

Вона нічого не відповіла. Мовчки дивилась на нього, очікуючи пояснень. Однак Влад узяв виделку й, нервово стиснувши її на мить, незворушно продовжив трапезу.

Вечір було зіпсовано. Принаймні для Віри, бо Влад, здавалось, не надав цьому значення. Він наполегливо вдавав, ніби все нормально. Може, в цьому дійсно не було нічого такого?

Ну, припустімо, до них підійшов би Катрусин «батько», то й що? Але він не підійшов би...

Вірі було неприємно. Її безперестанку точила думка про ту жінку, про зверхній погляд, яким вона пройшла по Вірі. А він нічого не пояснював. Це було ще гірше. Нехай би просто сказав: «Так, це моя колишня, то й що з того?» Їй стало би легше.

А він мовчав, ніби нічого не сталося, дозволяючи їй самій думати бозна-що. Тож думки лізли в голову найнесподіваніші, в уяві без упину малювались божевільні картинки їхніх злягань у ліжку.

Віра мусила негайно це припинити: нічого не лишалось, як скористатись давнім, перевіраним прийомом консервування. При цьому, щоправда, пригадався попередній законсервований інгредієнт – дивна смс-ка, написана не для Віри, хай там що би він їй казав тоді.

Коли консервуєш проблему чи щось неприємне, мусить прочинитись накривка, з якої автоматично випинаються всі попередні, зачасні на споді пам'яті, думки. А раптом вона у нього не одна? Раптом він зустрічається з якоюсь іншою «кицею» і шле їй такі ж повідомлення?! А може, тих «киць» у нього взагалі безліч?..

Усе. Досить! Досить божевільних думок. Який у цьому сенс?

І накривку було надійно закручено, щоправда, з острахом імовірності появи наступних інгредієнтів...

Того вечора вони любилися з особливою пристрасстю, так, ніби це востаннє. Він притискав її до себе аж до болю, вона теж обіймала його надміру міцно, подекуди впиваючись у його спину нігтями.

Наступного ранку, приймаючи душ, Віра помітила кілька синців на стегнах і сідницях... Задумливо дивилась вона на ці «сліди любові», й якесь химерне передчуття підкрадалось до грудей.

Щось має трапитись. Щось недобре. Хоча... з чого б це? Усе ж добре. Усе добре знов. І все мусить так лишатись. Чому ні? Причин для подібних передчуттів немає. Він її любить. Он як любить, аж «наслідив» на її тілі, котре й досі ніс від споминів цієї ночі. Тож годі нагнітати паніку.

4

Повернувшись із роботи в понеділок, Віра автоматично відчинила поштову скриньку, щоб дістати чергові квитанції. Однак рука намацала щось більш об'ємне і товсте.

Це був конверт без адресата і одержувача.

Підіймаючись сходами, здивовано роздивлялась конверт. Що це може бути? Може, це не їй – адресат же не вказаний?

Розпечатувала конверт із якимсь химерним хвилюванням. Руки тремтіли, тож фотокартки, що витягла з нього, розсипались по столу.

На першому знімку був Влад. На наступному Віра впізнала ту жінку, яка трапилась їм у кафе минулої суботи.

Стиснувши знімок у руках, Віра нервово відклала його вбік і взялася розглядати наступні. На них були дівчата років від вісімнадцяти до двадцяти п'яти. Красиві дівчата. Але... до чого тут Віра? Навіщо їй ці фотокартки?

Розгублено дивилась вона на ці розсипані по столу світлини й не розуміла. Аж поки рука мимоволі не повернулася до конверту й не витягла аркуш паперу, згорнений удвоє.

Ось, мабуть, і пояснення...

Швидко пробігла очима по надрукованому тексту. Ще раз. І ще. Аж тоді дійшло: це – світлини численних пасій Влада, з котрими він зустрічався, поки був одружений.

Стоп. Влад був одружений? Казав, що ні... Чому збрехав? Що ж тут такого? Ну, був, то й що з того?

...Зустрічався з усіма на винайнятій квартирі, яку Віра може відвідати й детальніше обговорити всі подробиці. Влад – брехливий покидьок, котрий дурив свою дружину, усіх цих жінок, дівчат. І дурить її, Віру, бо зараз зустрічається не лише з нею.

Невже це правда? Влад. Її Влад... її ідеальний чоловік, Жрець Кохання – банальний казанова? Як же так?!

Що робити? Йти на ту квартиру?

Позирнула на годинник: її чекатимуть за вказаною адресою за дві години. Вона встигає. Але... чи варто?

Звичайно, якби вона показала все це Владові, він зумів би все пояснити і навіть спростувати.

Віра сторопіло дивилась на Влада, котрий посміхався їй зі світлини, оточений численними жіночими обличчями, що раптом закружляли довкола нього в химерному колі. У очах рябіло. У голові баламутилося. Від сум'яття, від болю і розпачу.

Так. Вона піде на ту квартиру. Мусить піти, інакше не витримає цього навантаження на мізки. Це понад її силу.

До будинку за вказаною адресою Віра дісталася швидко. Відшукала під'їзд і раптом остовпіла: до тих самих дверей поспішав Влад.

Усередині все обірвалось. Ити далі вже немає сенсу: все й так ясно, як білий день.

Поволі розвернулася і пішла.

Усе. Ось і кінець її історії кохання...

І тривала вона не три роки і не п'ять, і аж ніяк не вічно, як дехто собі мріє.
Та й вона теж мріяла, що там казати.
Який банальний кінець! Брехливий покидьок... А як переконливо казав, що любить.
Вона навіть повірила. Повірила! Вона – та, хто ніколи нікому не вірила!
Тепер усе. Крапка.
Накривку зірвано, і вміст брудної, непотрібної консервації викинуто на смітник.
Жодних його пояснень вона не слухатиме.
А він схоче пояснити, ой як схоче.
Та цього разу їй це не потрібно. Хай котиться зі своїми поясненнями подалі.
Наївна дурепа. Сама винна. Бо знала ж: кохання не існує! Захотіла побавитись в юнацькі ігри. Якою ціною...
Що тепер? Серце розбито, душу розпанахано, віру втрачено. Цього разу остаточно...
Усередині щось ворухнулось, певне, залишки розтоптаной надії: під його вікнами цвів жасмин...
Ворухнулось і вмить згасло, змите хвилиною жорстокої реальності.
Що ж. До біса той його жасмин.
Відцвів уже.

Розділ II

Влад. Життя генія зсередини

1

Коли збрешеш раз, це неминуче тягне за собою необхідність брехати знову. Це вимушений подальший крок, аби захистити, довести «правдивість» попередньої брехні. Це – як снігова куля, котра, якщо її котити, поступово збільшується, наростає, перетворюючись на величезну. Усе ніби нічого, але... Є одне «але». Ця куля одного разу може обернутися проти тебе, і якщо вчасно не відскочити, можна втрапити в справжнісіньку снігову лавину, яка не те що накриє – просто поховає тебе живцем у цій білій безмежності. Питання лиш у тому, чи біла вона. Бо брехня не буває білого кольору. Вона якась така... безколірна й смердюча. І коли ця лавина накриває тебе, ти задихаєшся від смороду, а не через відсутність кисню.

Влад сидів за столиком прокуреного напівпорожнього бару й поволі попивав коньяк, заїдаючи його кільцями лимона. Він задихався. Задихався, бо втрапив у лавину, яка швидко накривала його.

Накривала *знову*.

І цього разу вихід у нього був лиш один. Лиш один-єдиний вихід... Але перед тим він хотів усе пригадати. Все-все, від самого початку.

Коли вперше з'явилась ця кулька брехні, котру він покотив небезпечним схилом? Звісно, збрехав уперше Влад ще зашмарканим чотирирічним хлопчиськом, якого виховувала дитсадка...

Ні. Занурюватися у своє барвисте дитинство він зовсім не хоче тепер. Він мусить згадати, коли вперше наважився на реальний, *свідомий* обман.

Це сталося... на третьому році сімейного життя, коли дружина раптом видалась йому не надто привабливою в домашньому халаті й капцях, якимось так негарно схиленою над ліжечком їхнього первістка-сина...

А його думки саме атакувала Ганнуся – альтистка з їхнього оркестру, – котра настирно намагалась привернути його увагу вже кілька тижнів. І знає ж, негідниця, що він одружений

чоловік, але, схоже, їй байдуже до цього статусу, котрий начебто мав переконливо демонструвати його непричетність до життєвих спокус.

Він мужньо терпів ці багатообіцяючі лупання очиськами й безсоромні погойдування стегнами ще кілька тижнів, а потім... потім здався в її солодкий полон.

Так народилася кулька. Кулька першої брехні. І хоча він, власне, не брехав, а лише приховав факт подружньої зради від Людмили, все ж це була кулька.

Вони з Ганнусею таємно зустрічалися у її затишній квартирці, і кулька починала наростати, поволі скочуючись небезпечним схилом.

Одного разу Людмила, відірвавши погляд від плити, на якій щось кипіло в каструлі, озирнулась до Влада й несподівано спитала:

– Ти маєш коханку?

Влад ледь не захлинувся борщем, який зосереджено сьорбав, обмірковуючи деталі зустрічі з Ганнусею.

– Що?.. – відкашлявшись, розгублено перепитав він, зупинивши руку з ложкою, наповненою борщем, на півдорозі до рота.

– Питаю: ти маєш коханку?

Людмила незмигну дивилась на чоловіка, і в її погляді чомусь не було звичної лагідності. Від неї віяло холодом.

– Чому... чому ти таке дурне питаєш?.. – розгублено пробурмотів він.

– Ти можеш просто відповісти, без цих викрутасів? Так чи ні?

Влад, звісно, знав, що коли-небудь дружина про це обов'язково спитає, бо, як відомо, все таємне рано чи пізно стає відомим. Але все ж, коли це питання пролунало, він чомусь виявився зовсім не готовим незворушно заперечити наявний факт зради. Це потім, пізніше, він навчиться цього ремесла якнайкраще, а поки... поки Людмила свердлила його допитливим поглядом і чекала відповіді.

Влад відклав ложку і, напустивши на обличчя щире зачудування, поглянув на дружину.

– Звісно, ні!.. Що ти, сонечко!.. Як тобі взагалі могло таке спасти на думку? – заговорив він, намагаючись зберігати спокій, проте відчув, як спітніло його чоло.

– Я так і думала, – несподівано швидко заспокоїлась дружина.

Вона повернулася до плити, а Влад нервово обтер чоло, нечутно набрав повітря в груди і продовжив сьорбати борщ.

Невже обійшлося? Він не вірив у це, бо думав, ніби його хвилювання таке помітне, таке явне, що навряд чи вдасться його замаскувати. Утім, дружина і далі спокійно поралася біля плити, тож небезпека справді відступила.

Влад відніс брудну тарілку в мийник (навіщо він це зробив? от бовдур! він же завжди лишав тарілки після їжі на столі, чому раптом така запопадливість? це ж може викликати підозри, не менше за тремтіння рук, навіть більше!), підійшов до дружини, обійняв і чмокнув у щоку.

– Після репетиції я зустрічаюся з Віталієм. Може, трохи затримаюсь...

Це вже була брехня. Однак, сказавши це, він раптом відчув полегкість. Головне – самому вірити в те, що кажеш, це ж так просто!

– Не забудь купити хлібину, – нагадала Людмила, не відволікаючись від каструлі.

Влад задоволено посміхнувся.

– Звичайно, сонечко!

І пішов.

Він пам'ятає чітко цю першу сцену виправдань і брехні. Відтоді брехати стало простіше і легше. З кожним разом вигадувались нові пояснення відсутності, совість мордувала все менше й менше. Він загартовувався. Загартовувався брехнею...

Влада пересмикнуло. Він знову сьорбнув коньяку і важко похилив голову. Якщо про це не думати – ніби й нічого. Утім, коли зануритися в роздуми про те, скільки брехні було в його житті... стає тяжко й гірко.

Як він до цього дійшов? Як він міг? Не те щоб він жалкував за всім, що було в його житті, зовсім ні, – воно було наповнене різнобарвними, захопливими й приємними моментами, відмовлятися від яких було би дурістю, але... цей гіркий присмак... Він знову дійшов межі. І знов її перетнув.

Отож, Людмила. Хіба ж думав він, студент-п'ятикурсник, зустрічаючись із юною рудоволосою з паралельного потоку, схожою на ангела, що їхнє кохання згодом перетвориться на комічний трагіфарс? Звісно, ні. Людмила була його Музою.

Уже тоді, на порозі отримання диплому, він був сповнений ентузіазму і планів. Грандіозних планів. Він мріяв про велике майбутнє видатного музиканта. З дитинства спостерігаючи за успіхами матері, Влад був налаштований на такий самий шлях. Людмила підтримувала його прагнення і вселяла віру в те, що його дійсно чекає велике майбутнє.

Але так не могло тривати вічно. Людмила влаштувалась на півставки до музичної школи і мала безліч клопотів: робота, домашнє господарство, згодом вагітність, відповідно, і декрет. Їй уже було не до його амбітних поривів. А коли народився син, вона просто змушена була відсунути на другий план Влада з його геніальністю. Будь собі генієм на здоров'я, лише не заважай виховувати дитину.

Де ті блискучі очі, що з безмежним захопленням дивились на нього? Де та відданість, де, зрештою, пристрасть? Куди все це поділось?

Власне, хіба він винен, що мусить мати постійне натхнення? Він – Майстер! Віртуоз! Геній! А генієм бути важко, хоч і надзвичайно приємно.

Тож кулька та народилась мимоволі й цілком природно. Вона мусила народитись, бо Влад міг утратити натхнення. А без натхнення він не може існувати. Воно йому потрібне, як повітря. Без нього йому не бути видатним скрипалям, не бачити великої сцени, як своїх вух.

Згодом блиск у Ганнусиних очах теж почав тьмяніти, до того ж дівчина стала якась вередлива і вимоглива. Вона почала псувати йому нерви. Цього йому зовсім не потрібно! Він ще може стерпіти вимоги і дратівливість дружини – вони хоча б законні. Коли ж ця дівуля заявила, що хоче, аби він кинув дружину й одружився з нею, він вимовив «прощай». Категорично й безповоротно.

Одразу ж на обрії з'явилась Тетянка. Про неї у Влада лишилися найтепліші спогади. Вона була ніжною, пристрасною і з великим захопленням дивилась на свого генія-скрипаля. Їхні чуттєві стосунки тривали більше року.

Утім, тема вічності лишається суперечливою і часто безкомпромісною. Тож Тетянка, природно, теж зникла за обрієм, стершись обставинами і часом, що є нещадними і сильнішими від бажань.

Коли поряд зринула Надійка, Влад вирішив винайняти квартиру для зустрічей. Не може ж він швентяти по всьому місту – ще побачить хтось і донесе дружині. Нащо йому ці проблеми? Надійка, щоправда, якимось швидко і безболісно відсіялась, бо до філармонії завітала мегазірка на ім'я Катерина...

Ось ця жінка лишила добрячий слід у його житті. Вона була старшою від нього років на вісім і скорила його в першу ж мить. Катерина була оповита шлейфом потужної енергетики й сексуальності, у яку він занурився і отримав таке натхнення, якого не мав ніколи в житті.

Він відчував себе мало не Паганіні.

Йому море по коліно!

Скоро світ дізнається про Видатного Скрипаля!

Зовсім скоро!

Це була шалена до безтями пристрасть, яка тривала найдовше з усіх його стосунків – півтора року.

Усе було би чудово, якби одного дня Катерина несподівано не заявила, що любить його так сильно, що не може без нього жити. Він мусить бути поряд з нею постійно, нерозлучно й віддано. Ні з ким ділити його вона не збирається віднині.

Цього лише йому бракувало...

– Я одружений, сонечко моє дороге! – спробував м'яко залагодити «ситуацію» Влад.

– То й що? Дружина – не стіна, ти хіба не чув? – безапеляційно відказала вона.

– Я не можу, ти що! У мене син! Я не лишу сім'ю.

– Ти ж її не любиш! – ішла в наступ Катерина.

– Що з того? У мене є обов'язки. Я свідомий чоловік.

– Свідомий чоловік? – раптом розсміялась вона йому в лице. – Ти жартуєш? Знаю я про твої «свідомі походеньки»!

Влад сторопів.

– Що ти маєш на увазі? – прошипів він, втрачаючи рештки терпіння.

– Думаєш, про тебе ніхто нічого не знає? Милий мій! Ти де живеш? У нашому «великому селі», щоб ти знав, інформування налагоджене пречудово! Твою біографію я знаю від «А» до «Я»!

– Ти впхнула носа туди, куди було не слід його пхати! – скрикнув він, остаточно втративши терпець.

– Я тебе попередила. А ти собі як знаєш, – незворушно знизала плечима вона.

– Слухай. Ти мене взагалі любиш? – спитав Влад.

– Люблю. Ще й як люблю. Ти навіть не уявляєш, як сильно я тебе люблю!

Влад затиснув голову руками й прожогом вискочив із квартири. Земля захиталась під його ногами. Катерина лишилась там, вочевидь, очікуючи на його швидке повернення з манатками.

Із того дня життя Влада перетворилось на пекло. Катерина кожного дня влаштовувала істерики не лише в їхній квартирі, але й у філармонії. Владові було соромно перед колегами – він не знав, чи чують вони ці розбірки. Вона погрожувала піти до дружини і все розповісти. Влад був знервований, розгублений і не тямив, що має робити. Із такою проблемою він ще не стикався.

Пристрасть, певна річ, випарувалась із нього ще в той день, коли вона заявила йому про свою «сильну любов». Ця жінка стала йому бридкою, проте він був змушений з нею спати: вона повсякчас йому погрожувала. Замість натхнення він отримував систематичні дозовані порції божевілья. Додому приходив зі страхом, що Людмила вже все знає.

Тим часом Катерина таки дотримала свого слова. Вона пішла до Людмили й виклала перед тою зібране нею розгорнуте «досьє» на бідолоашного Влада, одним махом зруйнувавши їхній шлюб. Хтозна, де їй вдалося розкопати інформацію про стосунки з усіма попередніми його коханками. Розповіла їй і про квартиру, в яку, «на доказ», запропонувала поїхати.

– Бачив би ти її очі, – захоплено ділилась вона з Владом своїм вчинком, нещільно причинивши двері гримерки. – Вона сказала, що не здогадувалась про такий бік твого життя. Для неї це виявилось цілковитою несподіванкою. Сердешна думала, що добре тебе знає, і була впевнена у твоїй порядності, уявляєш?! А ще сказала, що тепер я можу тебе забирати. Тому, милий мій, я тебе забираю! – додала вона і залиvisto розсміялась.

Влад сидів, утиснений у спинку крісла, і мовчки дивився на цю жінку, цю мегазірку, яка колись скорила його з першого погляду. Дивився і не міг повірити, що його життя, яке він, здавалося, контролював, полетіло тепер шкереберть. Господи, та вона ж просто божевільна. Божевільна! От і все пояснення. Утім, від цього усвідомлення легше йому не стало.

Повернувшись додому, Влад застав при порозі валізу зі своїми манатками і новий замок у дверях. Що ж, це навіть кращий варіант подій, які могли би розгорнутись тепер. Він вирішив не дзвонити у двері, бо знав: якщо подзвонить – на нього чекатиме грандіозний скандал. А навіщо це йому тепер? Йому донесхочу вистачало скандалів з Катериною. Та й сенсу в цьому не було: він винен перед Людмилою, і виправдання йому немає. Вона не хоче його бачити і має на те повне право. До того ж дивитися їй у вічі він не зміг би. Не зміг би, бо куля, що котилась небезпечним схилом, сягнула межі й нарешті вибухнула. Він постояв у тому смороді, поклав ключі на килимок під дверима, взяв валізу й пішов.

Бажання йти на винайняту ним квартиру, де на нього чекала Катерина, він не мав ні краплі. Тепер Влад уже не залежав від цієї божевільної жінки: сама того не усвідомлювала, що, підписавши Владові вирок про смерть його шлюбу, вона й собі підписала вирок про смерть їхніх стосунків.

Пішов до Віталія. Звісно, приятель надав притулок бідаці, не розпитуючи подробиць. За це Влад його й поважав, що той ніколи не ставив зайвих питань. Треба, то треба, живи собі, чоловіче, скільки потрібно.

Влад узяв відпустку й поїхав до Києва. Бачити щодня Катерину він не міг, а від цього не було куди подітися: вона все ще лишалася мегазіркою їхнього помосту.

Матері Влад нічого не сказав про розрив із Людмилою. Вона би взялася вмовляти його повернутися до дружини і благати прощення. А він цього не хотів. Нічого, крім жалю, до неї він не відчував. Любов давно минула. Збирати друзки з розбитого почуття немає сенсу. Його не відновити. Що зроблено, те зроблено, отже, так має бути. Їм не бути разом. Усе. Крапка.

Він ходив вулицями столиці, і вона його лікувала. Лікувала його розтерзане серце, збирала по шматочках розтрощену вщент мрію. Він черпав потужну енергію цього міста і вже через тиждень чітко знав, що має робити.

Повернувшись до Рівного, Влад продав свою автівку і взяв у кредит квартиру. Оселившись, твердо вирішив: відтепер – жодних необдуманих учинків.

У філармонії на нього також чекала приємна новина: Катерина зчезла одразу ж після того, як він пішов у відпустку. Влад змінив сім-картку, тому зв'язку з нею не мав і, де вона, теж не мав уявлення.

І слава Богу! Зітхнув з великим полегшенням. Лишилося пережити розлучення. Влад уже отримав повістку до суду й готував себе до нової порції приниження.

Дивитися в очі Людмили все ще було важко. Він уникав її погляду, хоча вона майже й не дивилася на нього. Розлучитися одразу ж не вийшло, хоч обоє були згодні: їм призначили термін на обдумування і відпустили.

Зрештою, це не так і складно, прийти ще раз до суду і, схиливши голову, бути присутнім. Він міг би й не приходити: ініціатором розлучення була Людмила. Якби він не з'являвся до суду, ігноруючи повістки, їх із часом все одно би розлучили.

Але нехай. Треба мати яку-не-яку повагу до цієї жінки, що є матір'ю його сина. Він відвідає суд, скільки буде потрібно. Квартиру, звісно, лишить їй і сину. Він усе-таки свідомий чоловік.

Здавалося, життя стало налагоджуватися. Відчуття свободи захлснуло його свіжою хвилею. Він з новими силами взявся до роботи. Лишалось знайти собі нову Музу і втілювати давню мрію про Велику Сцену, бо якось уже затягнув він із цим: скільки шмаркатих скрипалів приїздить до них у місто з концертами, а він – дорослий чоловік, тридцятка на носі, а досі не реалізувався, як хотів.

Ну, нічого. Ось підготується як слід – і вперед! Власне, він уже давно міг би бути в столиці – мати не раз пропонувала свою допомогу, але цього лише йому не вистачало. Він нормальний чоловік і має йти стежею сам, хоч і протоптаною, а не за ручку з матусею...

І тут йому на плечі впала Віра. Себто, спершу він на неї впав, а вже потім – вона на нього. Наче звичайна жінка, нічого особливого, таких повно навкруги, але щось у її погляді так зачепило його, що він не міг заспокоїтись, поки не вмовив її піти з ним на каву. Він хотів з'ясувати, що таке було в її погляді.

З'ясував: таки нічого особливого. Тієї глибини, на яку він очікував, там не виявилось. Зате в її очах палав вогонь, якого йому так бракувало тепер. Вона дивилася на нього з невідомим захопленням.

Саме це йому було потрібно. До того ж Віра мала гарну фігуру, була приємною в спілкуванні, не напружувала. Загалом, урівноважена, якщо не брати до уваги ту ситуацію в маршрутці, де вона показала себе не з найкращого боку.

Утім, це можна пояснити: відсутність статевого життя негативно позначається на психіці жінки. Така жінка гірша від татарина, вона зла на весь світ, котрий начебто винен у її неврозах. У неї, бідної, все дуже складно з цим, і вона ще непогано трималася, якщо зважити на ту шалену кількість років, прожитих у самотності, без дотику чоловіка.

Але, з іншого боку, це було щось особливе, як на нього. Усе ж не на кожному кроці трапляється жінка, котра не розбазарює свою чесноту наліво й направо.

Отож, усе пішло за звичним сценарієм: кафе, ресторани, побачення, душевні розмови, обов'язково квіти й романтичні смс-ки. Єдиною відмінністю цього разу була тривала, правильно витримана пауза перед тим, як вкласти її у ліжко.

Вона, звісно, була готова ускочити до нього й раніше, незважаючи на свої чесноти, він скорив її першого ж вечора. Однак цього разу Влад вирішив не поспішати й набити собі ціну. І мав гарний результат: вона стала наче добре вистояне вино – повністю готова до споживання. Йому було добре з нею. Спокійно. Здавалося, що вона створена для нього.

Тим часом він уже отримав розлучення від Людмили і був чесним перед Вірою. Майже. Бо правди про себе він їй не міг сказати. Це її приголомшило б. А він же дав собі слово вести пристойне життя. Тому все мало би бути добре.

Водночас трапилось те, чого Влад чекав найбільше: його перший сольний концерт! Боже. Життя таки пречудове!!!

Смак тріумфу не зрівняти ні з чим. Навіть з тілесним екстазом. Але це інше. Це два різних екстази, по-своєму прекрасні, і порівнювати їх було би недоречно.

Коли тобі плескає переповнена зала із вигуками «браво!» і ти, втомлений і спітнілий, але щасливий, бачиш щире захоплення в очах тих, кому справді дуже сподобалось те, що ти щойно втяв, це фантастично! Крила торжества підхопили його й понесли назустріч омріяному щастю.

Після концерту на сцену до нього вийшла гарненька юнка з трояндою. «Я від вас у захваті! – захоплено щебетала вона, розглядаючи Влада величезними сяючими очиськами. – Я теж граю на скрипці, і ви дуже надихаєте мене! Можна ваш автограф?»

Влад миттю вознісся до небес. Ось воно: відчуття величі й заслужена винагорода долі! Його розпирало від гордощів і щирої радості. Він підписався на програмці, котру простягнула йому дівчина, і запросив її на каву.

Вона чекала його біля виходу з концертної зали. Її глибокі красиві очі блищали тим щирим юним блиском, від якого пронизувало наскрізь і пробирало тремтінням. Він не міг встояти перед спокусою екстазу від злиття з юним тілом, не міг не насолодитися радістю самозабуття. Це ж яку силу волі потрібно мати, щоб устояти перед такою благодаттю, котра сама проситься тобі до рук!

А чому, власне, він має стримуватись? Хіба він не вартий того, щоби брати йому належне?

Вони зустрічалися з Юленькою через день. Влад підносився на розбурханих хвилях енергії, яка нестримними потоками точилася з юної шанувальниці, забувши геть-чисто про клятви, котрі дав самому собі ще якихось кілька місяців тому, починаючи нібито нове життя.

Зрештою, які можуть бути клятви чи правила для геніїв? Вони вільні від будь-яких правил і обмежень! Та й насолода гостріша у стократ, коли смакуєш забороненим плодом.

Отже, докори сумління були одним махом відкинуті. Жодні докори не варті уваги, коли йдеться про мистецтво. Велике Мистецтво. А він – Маестро, Майстер, Геній. І крапка.

Утім, одного чудового дня Влад відправив Юленьці повідомлення, а отримала його Віра. На щастя, він не вказав імені. Це порятувало його. Усе ж Віра була йому дорога, попри потужне бажання підноситись на хвилях юної енергії.

Тож Влад мусив рятувати ситуацію. Він сказав Юленьці, що має відрядження на два тижні, й узявся розвіювати Вірині підозри. Він розумів, що, попри осліплення від його неповторності, вона таки не дурна.

Після поїздки до Києва Влад відчув, що Віра йому не просто дорога. Він любить її. Справді любить. Ті поцілунки на Парковому мості були чимось більшим, ніж просто поцілунками. Поміж ними зародився якийсь особливий ніжний зв'язок.

Він навіть грішним ділом подумав про те, що міг би одружитися з нею. Але злякався тієї думки і швидко її відкинув. Одягати кайдани вдруге, ще й так швидко, йому зовсім не хотілося. Тим паче тепер, коли життя виплеснуло його на гребінь тріумфу.

І раптом трапилося те, чого він потайки боявся...

Побачивши перед собою Катерину, першої миті Влад подумав, що це мара. Але це таки була вона.

Невже ця психопатка знову з'явилась у його житті? От же ж зміюка! Причаїлася, а тепер виповзла в зовсім недоречний час!

Вони вийшли з кав'ярні, лишивши оторопілу Віру.

– Маєш щасливу пику. Але повір, це омана, – злісно кинула йому Катерина. – Думаєш, ця нікчемна простушка здатна зробити тебе щасливим? Ти помиляєшся!

– Що тобі потрібно? – прошипів Влад.

– Мені потрібне твоє серце!

– Звідки ти взагалі взялася?

– Що значить «взялася»? А я нікуди і не зникала, щоб ти знав. Думаєш, ти так легко мене позбувся? Ні, голубе мій сизокрилий, маестро доморощений! Думаєш, ухопив Бога за бороду? Та таких, як ти, «маєстрів» – хоч греблю гати на цьому світі! Нічого особливого! І не думай, що, якщо якась випадкова дівуля із залу вскочила у твою постелю, це якимось вивищує тебе з-поміж інших. Це не доводить твою винятковість, лише підтверджує твою нікчемність! – репетувала вона.

– Ти божевільна! Божевільна!!! – скрикнув Влад, озираючись на двері кав'ярні, де на нього чекала Віра.

– Так. І це ТИ довів мене до божевілля! Я любила тебе, дурню. Справді любила. Але ти розтоптав мене, знищив. Ти просто розважався зі мною, грався, як з усіма своїми численними курвами. Я ненавиджу тебе! Ненавиджу! І повір мені: я знищу тебе, на порох зітру! Я змету з твоєї пики самовдоволену посмішку, оцю твою зверхність. Якби ти ще був людиною, чорт із тобою. Але ж ти нікчемний покидьок! Насолоджуватись тобі лишилось недовго. Хочеш ти того чи ні, але тобі кінець! Чао!

Катерина різко розвернулася, нервово черкнувши підбором по асфальту, і швидко пішла геть.

Влад розлючено дивився їй услід і усвідомлював: це не порожні слова. Мав рацію Паганіні: геніїв не люблять, геніїв ненавидять! Ох і мав... Ця божевільна жінка із зачепленим самолюбством і жагою помсти не дасть йому спокою. І все через те, що він саме такий. Вона готова на все, може, взагалі хоче вбити його, – хто знає, що у божевільної на думці!

Це його прокляття. Розплата. За все в житті треба платити, чорт забирай. Усі розплачуються, а генії у стократ. Адже до них підвищені вимоги: їм-бо дано більше.

Ну чому, чому він не може жити так, як хоче, чому?! Чому хтось повсякчас висуває до нього якісь вимоги, якісь претензії? І чому саме тепер, коли він видерся із протоптаної стежі на широкий шлях, увінчаний лаврами, йому заважають ним іти?

Влад повернувся до Віри, глянув на її спантеличене обличчя і відчув сморід, що був йому знайомий: це неблаганно насувалася безколірна і нестерпно смердюча лавина брехні, котра накривала його з головою. Він почав задихатись. Знову.

Вона, ця лавина, змītала всі його екстази, приборкувала всі хвилі піднесення. Бо була потужною і нарошувалась роками.

Погрози Катерини тут насправді ні до чого. Це було його особисте надбання. І з ним треба щось робити. Негайно.

Здається, вихід у нього є. Один-єдиний вихід...

...Влад дійшов фіналу своїх спогадів. Він допив рештки коньяку, розплатився і, похитуючись, побрів з кафе.

2

Місячне проміння розсіювалось по кімнаті прозорою синявою. Влад лежав у ліжку й дивився в стелю. Поряд лежала Віра. Її дихання було рівним і спокійним. Його ж мордувало безсоння.

Ну чому, чому він такий слабкий? Чому не може плюнути на все й жити, як колись? Це ж так просто! Він же вільна людина, котра вільна робити все, що йому заманеться! Чому ця жінка так запала йому в серце? Чому він боїться її скривдити?

Скільки їх у нього було, тих жінок! Скільки розривів, болісних і не дуже – для жінок, певна річ, бо він устигав насолодитись і збайдужіти до них усіх, – і що? Що тепер?

Так. Тепер він залежний від неї. Бо любить. Тож мусить усе їй розповісти. Він просто викладе перед нею всі карти. Що буде – те буде.

Звісно, він зробить це якомога делікатніше і згладить надто гострі кути, полегшивши потрясіння. Інакше не можна. Якщо вона його любить – пробачить і буде з ним. Якщо ж ні – отже, так мусить бути. Він намагатиметься не втратити її, але скине нарешті з себе цей важелезний панцир брехні.

Потім Влад начебто задрімав. І марилося йому щось химерне, сіре й усе в якомусь тумані. Спершу з туману зринуло обличчя Катерини. Воно було потворним і безформним. Потім, по черзі, являлись обличчя Юленьки, Надійки, Тетянки, Ганнусі. Десь віддалік, окремо від усіх, виднілося лице Людмили. Влад дивився на них і відчував, що не вистачає когось іще. Кого ж? Він озирався, очікуючи побачити когось, але нікого більше не було. Лиця оточували його щільним колом, шкірилися йому хижими посмішками й підморгували. Обличчя Катерини спотворила дивна гримаса. Влад кинувся навтьоки. Бігти було важко, але він намагався не сповільнювати швидкості. Раптом удаліні з'явилося ще одне лице – Вірине. Він озирнувся. Шість обличчя лишилися далеко позаду, поступово розчиняючись у мареві. Він рушив далі, щоб дістатись нарешті Віри, але не встиг: попереду вже була порожнеча. Влад остовпів. Куди ж іти? Що він має робити тепер?..

Влад розплющив очі й обтер спітніле чоло. Марення було неприємним і лишило недобрий осад. Із вікна вже прозирали сонячні промені. Віра ще спала. Влад підвівся з постелі й побрів на кухню. Зварив міцну каву, сів за стіл і замислився.

Що ж його робити? Може, не варто поспішати з одкровеннями? Цей сон йому не сподобався. Хоч він не вірив у якесь значення снів – точніше, вважав їх продуктами перетравлення щоденних подій та емоцій, – цей сон йому видався віщим.

А раптом він зараз відкриється перед Вірою, розповість про всі свої гріхи, а вона лишить його, гримнувши дверима? Він не може її втратити. Не може. Зачекати, чи що... Так. Він зачекає. І добре все обдумає ще раз. Ну навіщо поспішати?

А може... А може, почати збирати «досьє» на Катерину?! Бити її – її ж картою? Це гарна ідея, чорт забирай! Хтозна, які секрети має ця мегазірка і від кого вона їх приховує?

Влад зосереджено сьорбав каву, і, здавалось, у мізках прояснювалось. Містер Влад Холмс, геній детективу, розпочне власне приватне розслідування, і зовсім скоро ця мегадурпа, котра мала необережність мерзенно шантажувати його, поплатиться за свою дурість.

От що то свіжа голова! Влад полегшено відкинувся на спинку стільця, закинув ногу на ногу й випив залишки кави.

До кухні увійшла Віра. Вона подивилася на нього якимось сумно, але всміхнулась.

– Чому не розбудив мене?

– Ти так гарно спала, кицю, не хотів тривожити твого сну. Зараз зварю тобі каву, чекай... – Влад підхопився зі стільця.

– Не треба, котику, я сама.

Віра звичним рухом відчинила шафку, де стояли скляні баночки з кавою і чаєм.

Влад стежив за її рухами і відчув, як у повітрі зависнуло напруження. Їхні слова звучали механічно, вимушено. Усе було ніби так само, але насправді не так. Хотілось негайно розтрошити цю механічність, розірвати напруження. У грудях нестерпно защеміло.

– Я люблю тебе, – вихопилось у нього.

Віра озирнулась і здивовано подивилась на Влада.

– Я люблю тебе, Віруню, ти чуєш? – його голос раптом став хрипким.

– Владику, я теж тебе люблю. Що з тобою таке?

– Нічого. Просто хочу, щоб ти це пам'ятала.

– Добре... – розгублено відповіла вона.

– Підійди до мене.

Віра відставила баночку з кавою і підійшла до Влада. Він підвівся і стиснув її в обіймах.

– Ти...

– Тш-ш. Нічого більше не кажи, – перебив він її.

* * *

Розслідування самопроголошеного генія детективу розпочалося з банальних розпитувань колег у філармонії. Ніби між іншим, за кавою й перекурами, він обережно ставив безневинні й начебто малозначущі питання, на які отримував несподівано відверті відповіді.

От люблять паякати наші люди, усі без винятку, що би там не казали про витонченість і неприземленість людей мистецтва. З неймовірною насолодою вони витрясали йому подробиці того, що знали про свою колишню колежанку, яка так і не з'явилась більше в них.

Хоч насправді нічого нового він не довідався. Про її публічне життя він і так знав. Власне, про це знали всі, хто хоча би трохи цікавився культурним і світським життям зірок. Щодо інших, якихось особистих і пікантних подробиць, які він очікував почути, то поки не вдалося нічого з'ясувати.

Влад уже почав було втрачати віру в блискучість ідеї про розслідування, та якось до нього підійшла Марія Степанівна, їхня прибиральниця.

– Я чула, ви цікавитесь Катериною Миколаївною? – примружившись, спитала вона, стискаючи в руці держак швабри.

Влад озирнувся, чи нема, бува, за спиною тієї самої Катерини Миколаївни.

– Узагалі-то так, – обережно підтвердив він. – А що таке?

– Скажу вам, як воно є: не подобалась вона мені. Як людина, маю на увазі, бо як співачка, певно, вона неперевершена, тут не посперечаєшся. Що ж до людських якостей, для вас не секрет, що їх у неї було не так багато. Словом, чудово розумію вас, Владиславе Петровичу. Я знаю, що це вона винна у ваших сімейних проблемах, тому...

– Не розумію, про що ви, – невдоволено перебив її Влад.

– Стіни в нашій філармонії хоча й не тонкі, Владиславе Петровичу, проте голос нашої зірки потужніший. Я знаю, що вона шантажувала вас, тому зруйнувалася ваша сім'я.

– Вам би психологом працювати, а не прибиральницею, Маріє Степанівно! – намагався віджартуватися Влад.

– Жартуйте собі на здоров'я, Владиславе Петровичу, але я не ображаюсь на вас. У кожного життя складається по-своєму, не всім же бути видатними людьми... Хтось мусить і сміття прибирати. Уявляєте, якби всі мали вищу освіту і не хотіли бруднити рук? Жили б, як свині, в багнюці. Світ би перетворився на суцільне сміттєзвалище...

– Ну що ви, що ви! Я не хотів вас образити, Маріє Степанівно! Я не те мав на увазі, їй-богу! – Владові раптом стало шкода цю жінку, з якою він завше поводився дещо зверхньо, аж ніяк не очікуючи від неї таких мудрих роздумів.

– Я вже сказала, що не ображаюсь на вас, – посміхнулась жінка. – Словом, я чого підійшла до вас... Справа в тому, що я випадково чула, як вона розмовляла по телефону. Їй хтось погрожував. Ну... тобто самих погроз я не почула, звичайно, але впевнена в цьому, бо після розмови вона виглядала дуже переляканою. А наступного дня зникла. Я мусила вам про це сказати, а раптом згодиться? Думаю собі тепер: хоч би жива була. Хоча вона мені й не подобалась, але все ж людина, – було б шкода, якби з нею трапилося щось лихе...

– Вона живісінька, повірте, я бачив її цими днями. Не хвилюйтеся за неї, Маріє Степанівно, нічого з нею не трапиться. Але дякую за інформацію.

Прибиральниця знизала плечима. Схоже, вона засмутилась, що їй не вдалося стати в пригоді.

– Ви мені дуже допомогли, справді! – Він вирішив хоч якось підбадьорити жінку. – Я думаю, що довкола неї дійсно може бути щось нечисте.

– Так. Якесь темне підозріле дільце, – вмить пожвавилась і змовницьки примружила очі Марія Степанівна. – Я дуже люблю детективи, знаєте, тому й звертаю увагу на різні підозрілі речі довкола, особливо дрібниці. Дрібниці, знаєте, малопомітні, але дуже важливі. У книжках саме дрібниці, на які спочатку ніхто не звертає уваги, допомагають у розслідуванні і стають ключовими!

Влад вражено дивився на прибиральницю: схоже, він таки недооцінював цю жінку. От буває ж таке, що людина, на яку розраховуєш, виявляється малозначущою, а той, хто непомітно лишається осторонь, є неоцінним!

– Ви маєте рацію, Маріє Степанівно. На всі сто відсотків! Дякую вам за інформацію. Я подумаю про це. Можливо, щось справді вдасться з'ясувати.

Жінка задоволено посміхнулась і пішла до своєї комірчини. Влад дивився їй услід: Марія Степанівна, ну хто би міг подумати! Такі роздуми, це ж треба. Адже вона має рацію: якщо Катерині хтось погрожував і наступного дня вона зникла, тут явно щось нечисте.

Правда це чи ні, він з'ясує, але принаймні ця інформація на даному етапі була бодай чимось суттєвим. Можливо, це виявиться першою ланкою в збиранні провокативного досьє. Хто знає, на що воно його виведе.

У голові тим часом уже визрівав план подальших дій. Він піде на свою стару винайняту квартиру, про яку геть забув за всіма перипетіями. Саме вересень є останнім оплаченим місяцем, після якого треба повернути ключі власнику. Може, Катерина лишила там якісь речі чи зачіпку. Деталі... Так. Слушна думка про деталі і дрібниці. Тепер він буде більш уважним.

Задоволено посміхнувшись, Влад увійшов до кабінету, відчинив особисту шухляду і в глибині намацав ключ від квартири.

3

Підіймаючись сходами, Влад стискав у кишені ключ. Хоч би там не було тієї божевільної. Але чого б їй там бути? Хіба... хіба якщо вона переховується від тих, хто їй начебто погрожував... Що ж, принаймні в нього вже є що їй закинути в разі чого. Він скаже, що йому відомо про її причетність до брудних справ, тож їй краще подумати про власну безпеку, перш ніж комусь погрожувати.

Дійшовши до дверей, він витягнув із кишені руку з затисненим у ній ключем. Тієї ж миті за дверима щось брязнуло: це розбився об підлогу якийсь скляний посуд. Отже, вона все-таки там. Влад притулив вухо до дверей і розчув стихшені голоси.

Отакої! То вона ще й не сама там! Він припинив і дослухався до розмови.

— ...не чіпайте його, благаю! Він нічого не знає, — то був голос Катерини, явно чимось, але скоріше кимось наляканий.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.